Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4,50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν Ἰην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0,15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0,30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 12 Φεβρουαρίου 1905 — Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 11

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἐσχόλασαν οἱ ἄλλοι, κ' ἔμεινε μόνος ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης εἰς τὸ σχολεῖον, μαζὶ μὲ τὸν Λεονταράκην, σκυμμένον ἐπάνω στὴν πλᾶκά του.

« Ἐβαροῦσε τὸν Λεονταράκην μὲ μιὰ χονδρὴ ρίγα. »

Ἔκαμνε πολλὴ ζέστη. Ἡ φασαρία ποὺ ἔκαμαν τὰ παιδιὰ ποὺ ἐσκολνοῦσαν, ἡσύχασε καὶ ἔσβυσε σιγὰ-σιγά, πολὺ μακρυά... Ἄκρα ἡσυχία καὶ σιωπὴ μέσα στὴν τάξιν. Καὶ ὁ δάσκαλος ἐχασμουρήθηκε. Ὕστερα εἶπε μὲ τὸν νοῦ του :

— Δὲν τρώγω τώρα καὶ κανένα-δυὸ καρύδια ;

Ἐγύρισε τὴ ράχι του, — φράπ ! κλίκ! μπράμ ! κάτι ἐβρόντηξε. Ξαναγυρίζει, — ἄδεια ἡ τάξις! Ὁ Λεονταράκης, ἄφαντος!

Τρέχει στὴν πόρτα ὁ δάσκαλος, — δεμένη καὶ ἀμπαρωμένη ἀπ' ἔξω· κι' ὁ καϊμένος ὁ Τζίκο-Τζέκος ἄκουσε κάτι μισοπνιγμένα χάχανα, καὶ ὕστερα περπατησιές ποὺ ἔφευγαν.

Νὰ τον ἐβλέπατε πῶς ἐθύμωσε καὶ ἀγρίευσε ! Ἔγινε θηρίο ἀνήμερο! Ἐκτυποῦσε τὰ πόδια του, ἐτράνταζε τὸ πόμολο τῆς πόρτας, τὴν ἐκτυποῦσε μὲ τὰ χέρια του. Τίποτε ὅμως ! — καὶ ἔμεινε φυλακισμένος μέσα, ἕως τὰς πέντε τὸ βράδυ. Ἐκείνην τὴν ὥραν, ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα, ἄκουσε τοὺς κτύπους καὶ τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμνε ὁ δάσκαλος, ἄνοιξε ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα καὶ τὸν ἐξεφυλάκωσε...

Ὁ Λεονταράκης ἔπαιξε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μιὰ χαρά! Ἀλλὰ τὴν Δευτέραν τὸ πρωΐ, πρὶν ἀρχίση τὸ μάθημα, τὸν ἐφώναξεν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης εἰς τὸ Διευθυντήριον, καὶ τότε ἄκουσαν οἱ ἄλλοι κάτι παράξενες φωνές...

Ὁ μικρὸς Μήτσος, τὸ Ἀρκουδόπουλο, ἐσκαρφάλωσε στὸν ὦμο τοῦ Γιαννάκη, κ' ἐκρυφοκύτταξε ἀπὸ μιὰ τρύπα κοντὰ στὸ ταβάνι, καὶ εἶδε φοβερὰ πράγματα.

— Νά! ἦτανε ὁ γέρο-Μαϊμουδιάδης, — ἔλεγε στοὺς ἄλλους ὑστερώτερα — καὶ ἐβαροῦσε μὲ μιὰ χονδρὴ ρίγα στὰ χέρια τὸν καϊμένο τὸν Λεονταράκη... πρῶτα στὸ ἕνα χέρι, κ' ὕστερα στὸ ἄλλο. Κι' ὁ καϊμένος ὁ Λεονταράκης τὲς ἔτρωγε σὰν παληκάρι, καὶ δὲν ἔκλαιγε, καὶ δὲν μιλοῦσε. . . τὸν ἐπονοῦσανε ὅμως !... Ξέρω ἐγώ, πού σας λέω, ἀπὸ τέτοια ! . . . Ἐγὼ νἄμουν στὴ θέσι του, ἄχ ! . . . θά τον ἄρπαζα, καὶ θά σοῦ τον ἔκαμνα τ' ἀλατιοῦ τὸν παληο-Τζίκο-Τζέκο, κι' ὄχι νά τον ἀφίσω νά με κτυπήση ! . . .

Κανένας ὅμως δὲν τον ἐπίστευσε, τὸν Μήτσο, γιατὶ τὸ ξεύρανε πῶς δὲν ἤτανε παληκάρι οὔτε στὰ μιὰ τοῦ Λεονταράκη.

Δὲν ἤτανε ὅμως αὐτὸ μονιαχά ! Σὲ λίγο ἐβγῆκε ἔξω ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, καὶ κατόπιν τοῦ ὁ Λεονταράκης μὲ τὸν σκοῦφον τῶν τιμωρημένων στὸ κεφάλι του. Εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη πλᾶκα κρεμασμένη ἀπὸ τὸν λαιμό του, κ' ἐπάνω ἔγραφε :

Ο ΜΕΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ !

Τὸν ἔβαλε ὁ δάσκαλος κ' ἐστάθηκε ὀρθὸς ὅλο τὸ πρωΐ μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ὕστερα ἔβγαλε λόγο στ' ἄλλα κουταβάκια, καὶ τον ἐπέρασε γενεὲς δεκατέσσαρες, τὸν καϊμένο τὸν Λεονταράκη.

Οἱ ἄλλοι, τσιμουδιά !

Ἔπέρασε κάμποσος καιρός, καὶ κανεὶς δὲν ἔκαμνε λόγον γι' αὐτὸ τὸ θλιβερὸν ἐπεισόδιον.

Ἐνόμιζες ὅτι το εἶχαν λησμονήση. Ἕνας ὅμως δὲν το εἶχε λησμονήση καὶ αὐτὸς ὁ ἕνας ἦτο ὁ Λεονταράκης.

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΦΩΤΗΣ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνα ἀγόρι, κ' ἔζοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τὸ μικρότερα ἀδέλφια του μέσα σ' ἕνα μεγάλο δάσος.

Ἔζοῦσαν ὅλα τὰ παιδιὰ μακρυὰ ἀπὸ κάθε γειτονιά, χωριό, ἢ πολιτεία. Δὲν εἶχαν πολλὰ πράγματα, δὲν εἶχαν παιγνίδια καὶ στολίδια, εἶχανε ὅμως πάντοτε καλὸ φαγὶ νὰ φᾶνε, ἐφοροῦσαν ζεστὰ ροῦχα τὸν χεμῶνα, κ' ἐδούλευε ὁ πατέρας των, κ' ἐδούλευε ἡ μητέρα των, κ' ἐφρόντιζαν γιὰ τὰ παιδιά των.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ἀγόρι,—Φώτη τὸ ἔλεγαν,—ἄρχισε νὰ βαρύνεται καὶ νὰ στενοχωριέται. Ἐπέταξε ὅλα τὰ παιγνίδια πού του εἶχε κάμη ὁ πατέρας του, καὶ εἶπε:

— Ὅλα καὶ τὰ ἴδια πράγματα, ὅλα παληὰ κι' ὅλα γνωστά. . . Ἀχ! καὶ νὰ εἶχα τίποτε καινούρια!

Τοῦ εἶπαν νὰ πᾶνε περίπατο, καὶ αὐτὸς εἶπε ὄχι, καὶ ἐσηκώθη κ' ἔφυγε, μόνος του καὶ ὁλομόναχος.

Ἐπῆγε ἐδῶ, ἐπῆγε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ξεύρη ποῦ πηγαίνει, ἕως ὅτου ἔξαφνα εἶδε κ' ἐκατάλαβε πῶς ἦταν σ' ἕνα μέρος τοῦ δάσους που δὲν εἶχε πατήση τὸ πόδι του ἄλλη φορὰ ἕως τότε.

Ἐτρόμαξε ἅμα τὸ ἐκατάλαβε, κ' ἐπροσπάθησε ἀμέσως νὰ εὕρη τὸν δρόμον του καὶ νὰ γυρίση πίσω· ἀλλὰ ὅσο καὶ ἂν ἔκανε, τίποτε δὲν εὕρισκε. Ἤτον χαμένος ἐντελῶς, ὁ ἄμοιρος ὁ Φώτης. Πεινασμένος κι' ἀπ' τὸν δρόμον κουρασμένος, ἔπεσε στὰ χορταράκια καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα! Ἐπέρασε ὥρα ἀρκετή, κι' αὐτὸς ἔμενε καθιστὸς ἐκεῖ, μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο μέσα στὲς παλάμες του. Κ' ἔξαφνα ἄκουσε κοντά του μιὰ φωνὴ που ἔλεγε:

— Ἀγοράκι, γιατί κλαῖς;

Ἐσήκωσε τὰ μάτια του ὁ Φώτης, κ' εἶδε ἐμπρός του ἕναν ἄνδρα, μὲ λαμπρόχρυσα φορέματα, καὶ μὲ μιὰ κορώνα διαμαντένια στὸ κεφάλι.

— Ποιὸς εἶσαι σύ; ποιὸς εἶσαι σύ; —εἶπε τότε καὶ ὁ Φώτης μὲ φωνὴ τραυλὴ-τραυλή.

— Τί σε μέλει κ' ἐρωτᾷς γιὰ νὰ μάθης ποῖος εἶμαι; τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἄνδρας. Πές μου μονάχα ἐσύ γιατί κάθεσαι καὶ κλαῖς;

— Κλαίω γιατί ἐχάθηκα.

— Μπᾶ! αὐτὸ μονάχα εἶνε;

— Ὦ! δὲν εἶν' αὐτὸ μονάχα. Ἐβαρέθηκα, κάθε πρωΐ, ἅμα ξυπνήσω ἀπὸ τὸν ὕπνο, νὰ βλέπω τὰ ἴδια ὁλόμαυρα δένδρα· ἐβαρέθηκα νὰ παίζω ὅλο καὶ τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλακτα παιγνίδια, μὲ τὰ ἴδια παιγνιδάκια, τὰ παληὰ καὶ ὅμοια· κ' ἐβαρέθηκα νὰ κάνω, μαζὶ μὲ τ' ἀδέλφια μου, τὸν ἴδιο τὸν περίπατο στὸ ἴδιο μαῦρο δάσος.

— Ἔλα μαζί μου, τότε, — εἶπε ὁ χρυσοφορεμένος· καὶ θὰ σὲ πάγω σ' ἕναν τόπον καινούριο, καὶ θά σου δώσω καινούρια ροῦχα καὶ παιγνιδάκια, κ' ἐκεῖ θὰ κάνης, ὅ,τι σ' ἀρέσει κι' ὅ,τι σκεφθῆς. . . Θέλεις γάρθῆς μαζί μου, ἢ νὰ σου δείξω τὸν δρόμο σου νὰ πᾷς στὸ παληὸ σπίτι σας;

— Ὦ! μαζί σου θέλω, καὶ μαζί σου θάρθω! — εἶπε ὁ Φώτης ἀμέσως, μὲ λαχτάρα καὶ μὲ πόθο.

Ἐτράβηξαν λοιπὸν κ' ἐπῆγαν ὡς που ἔφθασαν κ' οἱ δύο σ' ἕναν τόπον εὔμορφον, ὅπου ὅλα ἦσαν νέα κ' ἐντελῶς πρωτοφανῆ, ὅπου, ὅ,τι κι' ἂν ἐπόθησε ὁ Φώτης ἀπὸ προτήτερα, τὸ ηὗρε μὲ τὸ παραπάνω.

Μὰ τὸ πρωὶ σὰν ξύπνησε, κ' εἶδε πῶς ἦσαν ὅλα καινούρια καὶ παράξενα, ἐτρόμαξε λιγάκι καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη. Καὶ τότε ὁ ἄνδρας μὲ τὰ ὁλόχρυσα, πού τον εἶχε φέρει ἐκεῖ, ἦλθε καὶ τον ἐρώτησε τί εἶχε πάλιν κ' ἔκλαιγε.

— Ὅλα τὰ πράγματα εἶνε τόσο καινούρια! — εἶπεν ὁ Φώτης κ' ἐπνίγηκε στὰ δάκρυα ἡ φωνή του.

— Μά. . . χθὲς ἀκόμα ἔκλαιγες γιατὶ ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν τόσο παληά· — εἶπε ὁ χρυσοφορεμένος. Ἔλα νὰ δῆς τὰ πράγματα, τὰ νέα κι' ὁλοκαίνουργα, ποῦ ἐπῆγα καὶ σου ἔφερα, καὶ μὴν ξανασυλλογισθῆς τὰ παληὰ καὶ περασμένα.

Ἐσκούπισεν ὁ Φώτης τὰ δάκρυα, κ' ἔπαιξεν ὥραν ἀρκετήν, μὲ χαρὰ καὶ μ' εὐχαρίστησιν.

Καὶ ὕστερα ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὸ μικρό του ἀδελφάκι, ποῦ πάντα ἔπαιζαν μαζί, καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦ του, πόσον ἡ ἀδελφούλα του θὰ ἦταν εὐχαριστημένη, ἂν ἔβλεπεν ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα παιγνιδάκια. Καὶ τότε ὅλα τὰ πράγμαμα καὶ ὅλα τὰ παιγνίδια του ἔχασαν κάθε θέλγητρον καὶ κάθε ἐνδιαφέρον, καὶ εἶπεν ἀπὸ μέσα του ὁ λυπημένος Φώτης:

— Ἀχ! καὶ νὰ ξαναπήγαινα στὸ σπίτι μας καὶ πάλιν, μὲ τὰ παλαιὰ παιγνίδια μου, νὰ παίζω μὲ τ' ἀδέλφια μου! Βαρέθηκα τὴν μοναξιά, ποῦ εἶνε τόσο καινούργια!

Κ' ἐκάθησε συλλογισμένος, κ' ἔκαμνε τὸν κακιωμένο, ὡς ποῦ τον πῆρεν ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος που ἐφοροῦσε τὴν κορώνα στὸ κεφάλι καὶ τὰ χρυσᾶ φορέματα, καὶ τον ἐπῆγε γιὰ νὰ του δείξη τὸν δρόμο καὶ τὸ μονοπάτι, νὰ γυρίση στοὺς γονεῖς του.

— Στὸ καλό, μικρέ μου Φώτη, πήγαινε στὸ σπίτι σας! εἶπε τότε ὁ ἄνδρας που ἐφοροῦσε τὴν κορώνα. Ἔχεις τώρα ἕνα καινούριο πραγματάκι νὰ τους πᾷς, κι' ὅλοι θὰ χαροῦν πολύ, ἅμα ἰδοῦν καὶ σὲ κι' αὐτό.

Κ' ἔγινεν ἄφαντος ὁ ἄνδρας, καὶ μόνος ἔμεινε ὁ Φώτης. Κ' ἐκύτταξε τὰ χέρια του, κ' ἐκύτταξε στὲς τσέπες του, καὶ τίποτε δὲν εἶδε νὰχῃ καινούριο ἐπάνω του. . .

Κ' ἔτρεξε στὸ σπίτι, κ' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γλυκειᾶς του μητερούλας κι' ἀφοῦ την ἐφίλησε καὶ τον ἐφίλησε κι' αὐτή, τῆς εἶπε γιὰ τὸν ἄνδρα μὲ τὴ χρυσῆ κορώνα, καὶ τὰ παράξενα τὰ λόγια πού του εἶπε ὕστερνά. Καὶ του εἶπεν ἡ μητέρα;

— Ναί, χρυσό μου ἀγοράκι, κάτι νέο καὶ ἄγνωστο μᾶς ἔφερες στὸ σπίτι, τώρα ποῦ ξαναγύρισες. Μᾶς ἔφερες νέα καρδιά, μᾶς ἔφερες καινούρια ἀγάπη γιὰ τὰ παληὰ τὰ πράγματα. Ἔφερες καινούρια χέρια γιὰ νὰ ξαναργίσης πάλιν, μὲ καινούριαν ὄρεξιν καὶ μὲ νέαν δύναμιν, τὰ παληὰ καθήκοντα, τὰ γνωστά σου ἔργα

ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΓΕΩΦΑΓΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΔΕ αὐτὴ ἡ «Πόλις τοῦ Χρυσοῦ» εἶνε σωστὸ παραμύθι! — μοῦ ἔλεγε προχθὲς ἡ μικρὰ φίλη μου Ἀγγελική. Εἶνε πρᾶγμα νὰ τὸ πιστεύση κανείς, ὅτι ὑπάρχουν ἀγριάνθρωποι ποῦ τρώγουν χῶμα;

— Διὰ τοὺς Ὀττομάκους λέγεις; τὴν ἠρώτησα.

— Ἀκριβῶς, διὰ τοὺς «γεωφάγους» ὅπως τους λέγει. Τί φαντασίαι εἶνε αὐταί! Ἂν ὁ συγγραφεὺς ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μας ἐκπλήξη, ἠμποροῦσε νὰ γράψη ὅτι οἱ Ὀττομάκοι του τρώγουν βατράχους, νυκτερίδες, κροκοδείλους, χελώνες. . . ξέρω κ' ἐγώ; Αὐτὰ τέλος πάντων πιστεύονται. Ἀλλὰ χῶμα; Θὰ μοῦ πῆτε, οἱ ἄγριοι δὲν εἶνε ἄνθρωποι... εἶνε σχεδὸν ζῷα. Ναί. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὰ ζῷα τρώγουν χῶμα; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν εἶδα ποτέ μου!

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθινόν!

— Ἀληθινόν! τί λέτε; Ὥστε δὲν εἶνε φαντασία τοῦ συγγραφέως;

— Καθόλου· ὑπάρχουν ἄγριοι λαοί, καὶ ἡμιάγριοι ἀκόμη, ποῦ τρώγουν χῶμα μὲ τόσην ὄρεξιν καὶ μὲ τόσην εὐχαρίστησιν, μὲ ὅσην ἐσὺ τρώγεις ψωμὶ τῆς μπύρας ἀλειμμένο μὲ βούτυρο φρέσκο.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐγέλασε.

— Ὄχι δά!.. Μὰ στὸ Θεό σας, τί γεῦσι μπορεῖ νάχῃ τὸ χῶμα! τί εὐχαρίστησι μπορεῖ νὰ βρῇ ἕνας ἄνθρωπος, ἔστω κ' ἕνας ἄγριος, ἔστω κ' ἕνα ζῷον, νὰ μασσᾷ καὶ νὰ καταπίνη χῶμα! Πφφ!

— Ἐδοκίμασες ποτέ σου;

— Ὄχι βέβαια! Καὶ οὔτε σκοπεύω νὰ δοκιμάσω. . . διεμαρτυρήθη μὲ ἀηδίαν ἡ Ἀγγελική.

— Καὶ ὅμως, τῆς εἶπα. Ἂν σου ἀποδείξω ὅτι κάποτε ἐδοκίμασες, καὶ σοῦ ἄρεσε μάλιστα . . . τί μου δίνεις;

— Ἐγώ; ποτέ!

— Γιὰ θυμήσου . . Ἔχεις δίκηο. . . εἶνε πολλὰ χρόνια περασμένα ἀπὸ τότε, καὶ το ξέχασες. Μὰ γιὰ προσπάθησε νὰ θυμηθῆς . . . Ἐγὼ το θυμοῦμαι πολὺ καλά.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἔπαυσε νὰ γελᾷ καὶ μ' ἐκκύταξε μὲ ἀπορίαν.

— Πότε; . . . ἐψιθύρισε.

— Ὅταν ἦσουν μικρή, μὰ πολὺ μικρή. . . Ὅταν εἶχες ἀκόμη τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ὀρέξεις ἑνὸς ἀγρίου. . . ὅταν ἦσουν ἀκόμη περισσότερο ζῳάκι παρὰ ἀνθρωπάκι. . . ἔ! θυμᾶσαι τώρα πῶς ἔτρωγες τοῖχο;

Ἡ Ἀγγελικὴ κατακοκκίνησε. Ἔπειτα ἔβαλε τὰ γέλια.

— Ἀλήθεια, εἶπε· τὸ θυμᾶστε; ...

— Πῶς δὲν το θυμοῦμαι; χίλιες φορὲς σε ηὗρα νὰ μαδᾷς τὸν τοῖχο καὶ νὰ τον τρώγης, σὰ νὰ ἦταν ζάχαρι! Ἡ καϊμένη ἡ μητέρα σου πῆγε νὰ τρελλαθῇ. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ σου κόψη αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Σὲ συμβούλευε, σὲ φοβέριζε, σ' ἔδερνε. Ἐσὺ τίποτε! «Δέν το ξαναπάνω»—καὶ μόλις σ' ἄφινε μονάχη, ἀμέσως ἔτρεχες στὸ μπουφέ... Ἤτο δὲ τότε ὁ μπουφὲς σου μία φάλα, ἕνα χάλασμα τοῦ τοίχου τῆς κρεββατοκάμαρας, ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Θυμᾶσαι; Αὐτὴ τὴ φάλα τὴν εἶχαν καταφέρει, σχεδὸν ὁλόκληρη, τὰ χεράκια σου, καὶ ὅ,τι ἔλειπεν ἀπὸ ἀσβέστη καὶ ἀπὸ ἄμμο, σιγὰ-σιγὰ εἶχε μετατεθῆ εἰς τὸ στομαχάκι σου!

— Πῶς δὲν ἀπέθανα! ἐφώναξεν ἡ Ἀγγελική.

— Καλά. . . τὸ πῶς δὲν ἀπέθανες εἶνε ἄλλο ζήτημα. Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις, εἰς τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν, θαυματουργεῖ περισσότερον. Σήμερα, καὶ σὺ καὶ ἐγὼ ἂν φᾶμε τοῖχο, θαρρωστήσωμε βέβαια· καὶ ὅμως τόσα παιδάκια τρώγουν, καὶ σχεδὸν δὲν παθαίνουν τίποτε. Ἀλλὰ σοῦ ὑπενθύμισα τὸ περιστατικόν, διὰ νὰ σ' ἐρωτήσω κάτι ἄλλο: Δέν μου λές, σὲ παρακαλῶ, ὁ τοῖχος ποῦ ἔτρωγες τότε, σοῦ ἄρεσε;

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐσυλλογίσθη ὀλίγην ὥραν καὶ ἔπειτα, μὲ δειλίαν, μὲ ἐντροπήν, ὡς νὰ ἐξωμολογεῖτο κανὲν ἁμάρτημα, μοῦ εἶπε:

— Ναί. . . μοῦ ἄρεσε. . . εὕρισκα γεῦσι. . . οὐσία. . . Στὴν ἀρχὴ ὄχι τόσο· σιγὰ-σιγὰ ὅμως μοῦ ἔγινε πάθος, καὶ θυμοῦμαι ποῦ ἕνα κομμάτι τοῖχο τὸ προτιμοῦσα καὶ ἀπὸ ἕνα κουφέτο. Τί φοβερό!

— Νά το! Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ σου φαίνεται παράξενον ἂν οἱ Ὀττομάκοι τρώγουν μ' εὐχαρίστησι χῶμα;

Ἡ Ἀγγελικὴ ἔμεινε σκεπτική καὶ σιωπηλή.

— Τοῖς γίνεται πάθος, ὅπως σοῦ εἶχε γίνη καὶ σένα. Καὶ καταντᾷ νὰ προτιμοῦν τὸ ἄνοστον χῶμα καὶ ἀπὸ ἕνα... μπιφτέκι κροκοδείλου. Φαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν παιδικήν της ἡλικίαν, ἡ ἀνθρωπότης ἔτρωγε καὶ χῶμα, ἤτο γεωφάγος. Οἱ ἄγριοι σήμερα ἀντιπροσωπεύουν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε μεγάλα παιδιά. Καὶ νὰ ποῦ τρώγουν χῶμα, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ τρώγουν τοῖχο. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιά, καθὼς σοῦ εἶπα, εἶνε σὰν ἄγριοι. Ἔχουν τὰ ἴδια αἰσθήματα, τὰ ἴδια ἐνστικτα, τὰ ἴδια πάθη, τὰς ἴδιας ὀρέξεις. Διὰ νὰ ἐξηγήσης λοιπὸν τὴν ἡδονὴν μὲ τὴν ὁποίαν οἱ Ὀττομάκοι τρώγουν τὸ χῶμα, ἔπρεπε νὰ ἀνατρέξης εἰς τὴν νηπιακήν σου ἡλικίαν, ὅταν ἡ γεῦσίς σου δὲν ἦτο ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν γεῦσιν ἑνὸς ἀγρίου, καὶ νὰ ἐνθυμηθῆς τὴν ἡδονήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔτρωγες καὶ σὺ τὸν ἀπηγορευμένον. . . τοῖχον.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐπείσθη καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς «Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ» δὲν γράφει παραμύθια. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπείσθησαν καὶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας εἶχαν τυχὸν τὴν αὐτὴν ἀπορίαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΠΗΓΗ

Στὸ χωριό μας μιὰ πηγὴ
Ἀναβρύζει ἀπὸ τὴ γῆ.
Φέρνει ἀστείρευτο νερὸ
Κρυσταλλένιο, δροσερό.

Καὶ μὲ χάρι περισσή,
Πολυτρίχια καὶ κισσοί,
Γύρω στὰ νερὰ της σκύβουν
Τὴ στολίζουν καὶ τὴν κρύβουν.

Κι' ὁ διαβάτης σταματᾷ,
Φιλικὰ τὴν χαιρετᾷ,
Καὶ στὸν ἴσκιο ἐκεῖ κοντά της
Ξεκουράζεται ὁ διαβάτης.

Καὶ τοῦ δίνει αὐτὴ νερὸ
Κρυσταλλένιο, δροσερό,
Κι' ὁ διαβάτης εὐλογεῖ
Τὴ φιλόξενη πηγή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

ΟΠΟΥ ΘΥΜΩΝΕΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐπρόκειτο νὰ δώση τὸ πρῶτόν της ἐπίσημον τραπέζι, καὶ ὅλον τὸ σπιτικὸ ἦτο στὸ πόδι. Ἡ κυρὰ-Ράϊτ, ἡ ὁποία χρόνια εἶχε νὰ μαγειρύση διὰ καλεσμένους, ἔβλεπεν ὅτι ἡ φήμη της ὡς καλῆς μαγειρίσσης εὑρίσκετο ἐπὶ ξυροῦ ἀκρῆς, καὶ «δὲν ἐμιλιώτανε πιά». Τὰ κορίτσια εἶχαν μεγάλον ἐνδιαφέρον μὲ τὰς ἑτοιμασίας, διότι ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦντο νὰ ἔγινε «τραπέζι» εἰς τὸ σπίτι των, καὶ ἐννοοῦσαν εἰς ὅλα νὰ δώσουν τὴν γνώμην των.

— Λαμπρά! εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς μεγάλης ἡμέρας, ἡ ὁποία ἦτο ἡ 23η Ἰανουαρίου, καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης· νομίζω ὅτι καλά τους ἐτοποθέτησα ὅλους. . .

Ἡ Δωροθέα ἔπιασε τὸν κατάλογον τῶν συνδαιτυμόνων καὶ τὸν ἐκύτταξε.

— Ναί! μὰ δὲν βλέπω τὰ δικά μας τὰ ὀνόματα! εἶπε.

— Ἀγάπητή μου Δωροθέα, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μάρσαλ, δὲν φρονεῖς, ὑποθέτω, ὅτι πρέπει νὰ εἶσθε καὶ σεῖς ἀπόψε στὸ τραπέζι.

— Καὶ πῶς εἴμαστε κάθε βράδυ;... γιατί λοιπὸν ὄχι καὶ ἀπόψε;

— Κάλή μου κόρη, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ἀρκετὰ ταραγμένη· δὲν το ἐσκέφθηκα, σὲ βεβαιῶ... Μά, δὲν γνωρίζεις λοιπὸν ὅτι τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας σας ποτὲ δὲν κάθονται στὰ ἐπίσημα τραπέζια, ὅταν εἶνε καλεσμένοι ξένοι; Θὰ βάλετε μόνον τὰ καλά σας φορέματα καὶ θὰ καθήσετε εἰς τὸ σαλόνι μαζί μου, ὅταν θ' ἀρχίσουν νἄρχωνται οἱ ἐπισκέπται. Ἔπειτα, αἱ τρεῖς μεγαλήτερες, καί, ἐπειδὴ ἦτο πολὺ καλὴ καὶ φρόνιμη, καὶ ἡ Μαριάννα ἀκόμη, ἠμποροῦν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, μετὰ τὸ φροῦτο, ἂν θέλουν καί το ἐπιθυμοῦν. . .

— Ἐννοεῖτε λοιπὸν πραγματικῶς νά μας βγάλετε ἔξω ἐμᾶς, γιὰ τοὺς ξένους που θὰ ἔλθουν; διέκοψεν ἡ Δωροθέα.

— Μά, Δωροθέα μου, δὲν βλέπεις ὅτι. . .

— Θέλω νὰ μάθω «ναί» ἢ «ὄχι», καὶ δὲν μὲ μέλει καθόλου γιὰ τὰς δικαιολογίας σας! διέκοψε πάλιν ἡ προγονή μὲ πολὺν θυμόν.

— Δὲν εἶνε τρόπος αὐτὸς νά μου ὁμιλῆς ἔτσι, Δωροθέα, ἀλλὰ θά σου ἀπαντήσω σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Ναί, δὲν πρόκειται νὰ ἔλθετε στὸ τραπέζι· οὔτε ὁ πατέρας σας οὔτε ἐγὼ το εὑρίσκομεν πρέπον.

— Ὑποθέτω πῶς αὐτὸ εἶνε ἡ καλὴ ἀρχὴ «τῆς σταθερᾶς καὶ αὐστηρᾶς συμπεριφορᾶς σας»; δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπεν ἡ Μαριωρὴ μὲ σκωπτικὸν τόνον.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐστράφη ἀποτόμως.

— Τί ἐννοεῖς, Μαριωρὴ μ' αὐτὰ τὰ λόγια; Ποῦ τα ἤκουσες;

— Ὦ! τὸ γνωρίζομε πολὺ καλὰ πῶς ἡ μητέρα σας φρονεῖ ὅτι πρέπει νὰ μας φέρεσθε μὲ τὸ ἄγριο! ἐξηκολούθησεν ἡ Μαριωρή, ἡ ὁποία εἶχεν ἐρεθισθῆ ὅταν εἶδε μὲ τὶ ψυχρὸν καὶ αὐστηρὸν τόνον ὡμίλησεν ἡ μητρυιά της εἰς τὴν Δωροθέαν, ἀλλά, ἀπὸ τὴν ἔξαψίν της, εἶχε λησμονήσῃ ὅτι ἔτσι ἐπροδίδετο μοναχή της.

— Μαριωρή, ἐσὺ ἐπῆρες τὸ γράμμα μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μάρσαλ, ἡ ὁποία ἐπροσπαθοῦσε νὰ τηρήσῃ τὴν ἠρεμίαν της, ἐνῷ ἡ Μαριάννα ἤλλαζε χρώματα καὶ ἠύχετο ὁπουδήποτε ἀλλοῦ νὰ ἦτο καὶ ὄχι ἐκεῖ ὅπου ἦτο...

«Πῶς τολμᾶτε ν' ἀμφιβάλλετε...» (Σελ. 84, στήλ. β'.)

— Ὄχι, δὲν το ἐπῆρα ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Μαριωρή.

— Ὄχι, ἀλλὰ το ἠύραμε, καὶ το ἐδιαβάσαμε πρὶν καταλάβωμε καλὰ τί ἐκάμναμε! ἐπρόσθεσεν ἡ Δωροθέα.

— Ποία τὸ ἠύρε;—καὶ τὸ μάτι τῆς κυρίας Μάρσαλ ἔπεσεν εἰς τὴν Μαριάνναν.—Μαριάννα, ἐσὺ ἦσο;

— Ναί, εἶπεν ἡ Δωροθέα, διότι ἡ Μαριάννα ἦτο παραπολὺ τρομαγμένη ὥστε ν' ἀπαντήσῃ τὸ εὑρῆκε μέσα στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, καί...

— Μά, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! διέκοψεν ἀποτόμως ἡ κυρία Μάρσαλ· ἦτο μέσα στὸ χαρτοφυλάκιόν μου, καὶ σεῖς τί δουλειὰ εἴχατε μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν μου, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω...

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ 'πῆτε πῶς δὲν με πιστεύετε; διέκοψεν ἡ Δωροθέα, κ' ἐστυλώθη ἐμπρὸς στὴν μητρυιά της.

— Καὶ ποῦ ξέρω τί νὰ πιστεύσω τώρα; Ἔχασα ἕνα κομμάτι τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν μου, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐνόμιζα πῶς ἦτο κλειδωμένο· φαίνεται ὅτι ἐξέχασα νὰ το κλειδώσω ἢ ἄφισα τὸ κλειδὶ ἐπάνω καμμιὰ 'μέρα. Ἐγνωρίζατε ὅτι δὲν εἴχατε τὸ δικαίωμα νὰ διαβάσετε τὸ γράμμα, καὶ ὅμως δὲν ἔχετε οὔτε κἂν τὴν εἰλικρίνειαν νὰ μου ὁμολογήσετε τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἴσως δὲν το ἐδιαβάσατε τυχαίως. Ὦ! κ' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς ἠμποροῦσα νὰ σας ἐμπιστεύωμαι, μ' ὅλα σας τὰ ἐλαττώματα...

— Πῶς; τολμᾶτε νὰμφιβάλλετε διὰ τὸν λόγον μου; ἀνεφώνησεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ τὸν πολὺν θυμόν της.—Ἀλλά... ἐπειδὴ δὲν εἴσθε ἐσεῖς εἰλικρινής, γι' αὐτὸ ἀμφιβάλλετε γιὰ τοὺς ἄλλους. Πρῶτα κάθεσθε καί μας βεβαιόνετε πῶς μᾶς ἀγαπᾶτε, καὶ ὕστερα πηγαίνετε καὶ γράφετε σὲ μιὰ ξένη τόσα φρικτὰ πράγματα γιὰ μᾶς... Ντροπή!...

— Δωροθέα, δὲν θέλω νὰ σε ἀκούσω... Νὰ ἐξέλθῃς ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιον, καὶ νὰ μὴν παρουσιασθῇς ἐμπρός μου, πρὶν ζητήσῃς συγχώρησιν. Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ δίνῃς τὸ κακὸ παράδειγμα στὲς μικρότερες; Ἡ ἐπιμονή σου, τὸ ἀγύριστο κεφάλι σου ἦσαν ἀρκετά... τώρα προσθέτεις καὶ τὴν δολιότητα καί...

— Δὲν ξέρομε ποιὰ ἐδῶ μέσα ἔχει τὴν δολιότητα ὅλη 'δική της! διέκοψεν ἡ Μαριωρή. Δέν σας το εἴπαμε ἐμεῖς, νὰ μας κρύβετε τὰ αἰσθήματά σας· καὶ φυσικά, οἱ ἄνθρωποι ποῦ δὲν λέγουν τὴν ἀλήθεια, δὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν καὶ τοὺς ἄλλους. Εἶνε κρῖμα καὶ 'ντροπὴ νὰ μιλᾶτε ἔτσι τῆς Δωροθέας!

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν της.

— Δὲν θέλω πλέον νὰ σταθῶ καὶ νὰ συζητῶ μαζί σας, εἶπε μὲ ἠλλοιωμένην φωνήν· εἶμαι πολὺ θυμωμένη καὶ λυπημένη. Αὔριον ἴσως θὰ συλλογισθῆτε καλλίτερα τὴν διαγωγήν σας, καί, ἅμα ζητήσετε συγνώμην, θὰ εἰπῇ ὅτι βλέπετε μὲ τὸ ἀληθινὸν φῶς τί ἐκάματε, ἐκτὸς πλέον ἂν ἡ ψευτιὰ καὶ ἡ δολιότης σᾶς ἔχῃ τυφλώσῃ ὁλότελα! Μὶς Δάλυ, — ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν διδασκάλισσαν, ἡ ὁποία τα εἶχε σὰν χαμένα ἡ κακομοῖρα, — ἔπειτα ἀπὸ αὐτά ποὺ συνέβησαν, ἐννοεῖται, οὔτε ἡ Μαριωρὴ οὔτε ἡ Δωροθέα οὔτε ἡ Μαριάννα εἰμποροῦν νὰ ἔλθουν εἰς τὸ σαλόνι ἀπόψε, ἀλλά, ἂν θέλουν ἡ Ἐβελίνα καὶ τὰ μικρὰ νὰ ἔλθουν, ἂς ἔλθουν, μόνον νὰ ἐνδυθοῦν ὅπως πρέπει. Εἶμαι πολὺ συγχυσμένη,—ἐξηκολούθησε, κ' ἐστάθη μὲ τὸ χέρι της ἐπάνω εἰς τὸ πόμολο τῆς ἀνοικτῆς θύρας· ποτὲ δὲν ἐφανταζόμουν ὅτι θὰ συνέβαιναν τέτοια πράγματα!

Ἡ Δωροθέα δὲν θὰ ἐκάκιονε τόσον μὲ τὸν θυμὸν τῆς μητρυιᾶς της, ἀλλὰ ἡ κατηγορία ὅτι τὴν ἐδολεύθη ἦτον ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας δὲν ἠμποροῦσεν εὔκολα νὰ συγχωρήσῃ. Ἐνῷ λοιπὸν αἱ ἄλλαι ἄφριζαν καὶ ἐξάφριζαν ἐναντίον τῆς κυρίας Μάρσαλ, διότι ἐφέρθη τόσον ἄσχημα πρὸς τὴν Δωροθέαν, ἐνῷ ἡ Μαριάννα ἔκλαιε καὶ ἡ Μὶς Δάλυ, πετραγμένη καὶ αὐτή διότι της ἐκακομεταχειρίσθησαν τὰς μαθητρίας της, ἔκαμνε πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ τας πραΰνῃ, ἡ Δωροθέα ἐκάθητο σιωπηλὴ παρὰ τὸ παράθυρον κ' ἐκύτταζεν ἔξω τὸ λυκόφως, ποὺ ὁλονὲν ἐσκοτείνιαζε, κ' ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴν εἶνε τόσον ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα καὶ εὐερέθιστος ἡ μητρυιά της, διότι ἂν ἦτο ἰσχυροτέρα τὴν κρᾶσιν καὶ τὰ νεῦρα, δὲν θὰ ἦτο καμμία ἀνάγκη νὰ της κρύψουν τὰ γενόμενα...

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἀπεφάσισε νὰ μὴν εἰπῇ τίποτε εἰς τὸν σύζυγόν της ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κ' ἐπειδὴ ἦλθε καὶ αὐτὸς πολὺ ἀργά, ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ τὴν ἀπόφασίν της. Ἤθελε μὲ τὴν καρδιά της νὰ μποροῦσε νὰ κλεισθῇ καὶ νὰ κλαύσῃ διὰ νὰ ξεθυμάνῃ, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἄνθη, νὰ ἐπιβλέψῃ τὰς ὑπηρετρίας, ποὺ εἶχαν σχεδὸν λησμονήσῃ πῶς ἑτοιμάζεται τὸ τραπέζι διὰ ξένους, νὰ στολισθῇ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς καλεσμένους της. Κατώρθωσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν λύπην της, ἀλλὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδοθῇ, ὅταν οἱ ἐπισκέπται ἠρώτησαν τί γίνονται καὶ δὲν ἐφάνησαν τὰ κορίτσια.

Ὅταν ἔφυγαν οἱ καλεσμένοι, ὁ κ. Μάρσαλ τῆς ἔκαμε τὴν παρατήρησιν:

— Ἀκριβή μου Ἀλίκη, ἂν στενοχωρήσαι καὶ κουράζεσαι ἔτσι μὲ ὅλα τὰ τραπέζια σου, δὲν θὰ σε ἀφισω πλέον νὰ δώσῃς ἄλλο. Φαίνεσαι ἐντελῶς ἐξηντλημένη, σὰν ἄρρωστη...

— Δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ τραπέζι... ἤρχισε νὰ λέγῃ ἡ κυρία Μάρσαλ, καὶ διεκόπη ἀμέσως.

— Καλλίτερα ν' ἀφίσῃς ὅλον τὸ βάρος στὴν Δωροθέαν, τὴν ἐρχομένην φοράν, ἐξηκολούθησεν ὁ σύζυγός της, μειδιῶν. Αὐτὴ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ διευθύνῃ...

— Καὶ ὅμως ἀπόψε ἡ Δωροθέα εἶνε ἡ αἰτία!—ἐξέσπασεν ἡ κυρία Μάρσαλ, καί, μὴ δυναμένη πλέον νὰ συγκρατηθῇ, διηγήθη εἰς τὸν ἄνδρα της ὅλην τὴν ἱστορίαν.

— Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα εἶνε,

—ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, — τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ἀρχίζω νὰ ὑποτάσσωμαι εἰς αὐτὴν καὶ νὰ συλλογίζωμαι τί θὰ εἰπῇ αὐτὴ καὶ τί θὰ σκεφθῇ αὐτὴ δι'ὅ,τι θὰ κάμω ἐγώ· κακὸ αὐτὸ καὶ γιὰ μένα, κακὸ καὶ γιὰ τὰ κορίτσια, καὶ δὲν ἠξεύρω πλέον τί νὰ κάμω...

Ὁ κ. Μάρσαλ ἐθύμωσε καὶ ἐστενοχωρήθη πολύ, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς θὰ ἐκύτταζε νὰ τα διορθώσῃ τὰ πράγματα ἤτο ἀδύνατον νὰ βαδίσουν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον!..

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Αὐτὰ τὰ ἴχνη εὑρίσκονται πολὺ συχνὰ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ,ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Λέγεται ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς κοιλότητας πηγαίνουν καὶ κοιμοῦνται τὰ σαλάχια, καὶ πραγματικῶς, τὰς βλέπετε καὶ σεῖς, ἔχουν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα αὐτῶν τῶν ψαριῶν.

— Μά, εἶνε ἀλήθεια;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ ἔτσι λέγουν οἱ ψαράδες καὶ οἱ Ἰνδοί.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ζῷον τὸ ὁποῖον ἕρπει ἐκεῖ κάτω καὶ ζητεῖ νὰ φθάσῃ εἰς ἐκείνην τὴν σχισμήν, τί εἶνε ἀρά γε; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, κ' ἔθεσεν ἐπὶ σκοπὸν τὸ τουφέκι του.

— Εἶνε χελώνα, — εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Χελώνα! καὶ δὲν ἔχει κέλυφος; Ἀ! σᾶς λέγω, εἶνε κανένα ἑρπετὸν νέου εἴδους...

— Ἔχεις λάθος, νεανίσκε μου, εἶνε ἀληθινὴ χελώνα ἀπὸ τὸ εἶδος τὸ ὁποῖον λέγεται *καρέτον*.

— Δέν το βλέπετε, καλέ;... Εἶνε φρικαλέον τέρας καὶ φαίνεται σὰν νὰ το ἔγδαραν πρὸ ὀλίγου!

— Σκότωσέ το, καὶ θὰ φᾶμε καλὸ ψητὸ ἀπὸ τὸ κρέας του,— εἶπεν ὁ ἰατρὸς μειδιῶν.

Ὁ νέος μας δὲν ἐπερίμενε νὰ του ἐπαναλάβουν τὴν σύστασιν· ἐσκόπευσε καλά, καὶ μὲ μίαν σφαῖραν ἐξήπλωσε κατὰ γῆς ἐκεῖνο τὸ ἀλλόκοτον ζῷον, εἰς τὸ χεῖλος ἀκριβῶς τῆς σχισμῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ τρυπώσῃ.

Ὁ κυνηγὸς ὥρμησεν ἐμπρὸς μαζὶ μὲ τὸν ἰατρόν, ἐνῷ ὁ Γιαρουρῆς καὶ ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἤνατταν τὴν φωτιὰν διὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὴν ὀμελέτταν.

Ὁ ἰατρὸς εἶχεν εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν· ἐκεῖνο τὸ ἑρπετὸν ἦτο πραγματικῶς χελώνη, ἀλλὰ χελώνη εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Δὲν εἶχε πλέον τὸ ὡραιότατον κέλυφός της· ἐφαίνετο ὅτι τής το εἶχαν ἀποσπάσῃ μὲ σκληρότατον τρόπον. Ἡ ράχη της ἦτο ὅλη μία πληγὴ ἀιμοστάζουσα, σκεπασμένη ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ ἀρχὴν κερατίνης οὐσίας, ἀλλὰ πολὺ ἀνωμάλως.

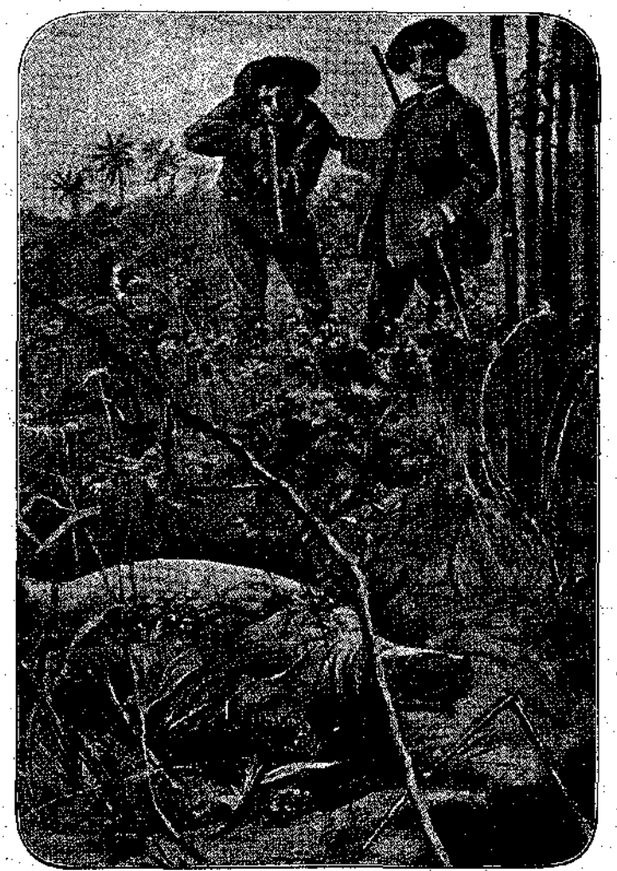

«Σκότωσέ το, καὶ θὰ φᾶμε καλὸ ψητό.» (Σελ. 85, στήλ. α'.)

— Ὦ! τὴν καϊμένη! ἀνέκραξε κατάπληκτος ὁ Ἀλόνσος. Ποῖος τὴν κατήντησεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Οἱ καϊμάνοι ἀρά γε;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ ἰατρός, — οἱ κυνηγοὶ τῆς ταρταρούγας.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ὅτι οἱ κυνηγοὶ τῆς ἔχουν ἀποσπάσῃ τὸ κέλυφος, διὰ νὰ τής το πάρουν.

— Ἐξηγηθῆτε καλλίτερα, ἰατρέ.

— Εὐχαρίστως, νεανίσκε μου. Μάθε λοιπὸν ὅτι εἰς τὸν Ὀρενόκον, εἰς τὸν Ἀμαζῶνα καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ποταμοὺς ὅλης τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ὑπάρχουν συμμορίαι ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι κυνηγοῦν ἀνηλεῶς αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα ἑρπετά. Ἂν αἱ χελῶναι που πιάνουν εἶνε ἀρκετὰ παχεῖαι, (καὶ διὰ νὰ βεβαιωθοῦν, κάμνουν μίαν βαθεῖαν ἐγκοπὴν κάτω ἀπὸ τὴν οὐράν των), τὰς φονεύουν καὶ πέρνουν ὄχι μόνον τὸ κέλυφός των ἀλλὰ καὶ τὸ λῖπός των, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἐν εἶδος ἐλαίου διαυγὲς καὶ πρασινωπόν, ἐκτάκτου λεπτότητος, ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ γνωστὰ ἔλαια. Ἂν ὅμως αἱ χελῶναι δὲν εἶνε παχεῖαι, τὰς γδέρνουν ζωντανὰς μὲ μίαν λεπίδα πολὺ κοπτεράν, καὶ ἔπειτα τὰς ἀφίνουν διὰ νὰ παχύνουν περισσότερον.

— Καὶ δὲν πεθαίνουν ἔπειτα ἀπὸ τόσον σκληρὸν μαρτύριον;

— Ὄχι, διότι ἔχουν πολλὴν ἀντοχήν. Πηγαίνουν καὶ φωλιάζουν εἰς καμμίαν τρύπαν· τὴν κάμνουν νοσοκομεῖόν των, καὶ ἐκεῖ περιμένουν ἕως ὅτου ἡ φύσις, εὐσπλαγχνικωτέρα παρὰ οἱ ἄνθρωποι,τὰς σκεπάσῃ μὲ νέον κέλυφος, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶνε οὔτε τόσον ὡραῖον οὔτε τόσον τέλειον ὅπως τὸ πρῶτον.

— Φαίνεται πρᾶγμα ἀδύνατον, πῶς εἰμποροῦν καὶ θεραπεύονται, γιατρέ μου.

— Εἶνε ἀπίστευτος ἡ ζωτικότης ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ ἀμφίβια. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι μίαν φορὰν ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἐσοφίσθη ν' ἀνοίξῃ τὸ κρανίον μιᾶς χελώνης τῶν Ἰμαλαΐων, καὶ της ἀπέσπασε τεχνικώτατα τὸν ἐγκέφαλον. Ἔκλεισε κατόπιν τὴν ὀστεΐνην θήκην τοῦ ἐγκεφάλου, κενὴν πλέον, καὶ ἔθρεψε μερικὰς ἡμέρας τὴν χελώνην, ἡ ὁποία — θὰ σας φανῇ ἀπίστευτον! — ἐξανάφτιασε τὸν ἐγκέφαλόν της, ἐπάχυνε κ' ἔζησεν ἀκόμη πενῆντα χρόνια.

— Εἶνε λοιπὸν μακρόβια αὐτὰ τὰ ἀμφίβια, γιατρέ μου;

— Ζοῦν αἰῶνας,ὡς φαίνεται, διότι γνωρίζω ὅτι ἕνας καλλιεργητὴς τῆς Φλωρίδος, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἔπιασε μίαν χελώνην, εἰς τὸ κέλυφος τῆς ὁποίας ἦσαν χαραγμέναι αἱ λέξεις: «Συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Φερδινάνδου Γομὲθ εἰς τὸν ποταμὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν, τῷ 1700». Εἶχε λοιπὸν ἡ χελώνη αὐτὴ ἡλικίαν 145 ἐτῶν. Λέγουν δὲ ὅτι αἱ γιγάντιαι χελῶναι τῶν Ἰμαλαΐων καὶ τῶν Μασκαρηνῶν νήσων

ζοῦν, κλεισμέναι μέσα στοὺς προαιωνίους βράχους των, καὶ πεντακόσια ἔτη.

— Καὶ καταστρέφουν πολλὰς αὐτοὶ πού τας κυνηγοῦν διὰ τὰ κελύφη των;

— Χιλιάδας, διότι τὸ κυνήγι εἶνε εὔκολον καὶ χωρὶς κινδύνους· ἀρκεῖ νά τας ἀνατρέψουν ἀνάσκελα, καὶ τας κάμνουν νὰ μὴν εἰμποροῦν πλέον νὰ φύγουν. Εἰς μερικοὺς ποταμοὺς ὀλιγόστευσαν πολύ, καὶ ἡ ταραρούγα ὅσον πηγαίνει καὶ ἀκριβαίνει εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα αἰῶνα δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ταραρούγα ἀρκετὴ διὰ τὰ ματογυάλια τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὅσον πηγαίνουν καὶ γίνονται μύωπες. Ἀρκοῦν ὅμως αὐτά. . . μοῦ ἦλθε ἡ μυρωδιὰ τῆς ὀμελέττας, καὶ ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Δὸν Ραφαὴλ πού μας προσκαλεῖ εἰς τὸ πρόγευμα. Πάρε τὸ θήραμά σου· θὰ το φᾶμε ψητὸ αὔριον τὸ πρωΐ.

Ὁ Ἀλόνσος ἐφορτώθη τὴν χελώνην, καὶ ἐπῆγαν πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων των, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κι' ὅλας ἑτοιμάσῃ μίαν γιγαντιαίαν καὶ ὀρεκτικωτάτην καὶ εὐωδεστάτην ὀμελέτταν. Ὁ νέος Ἀλόνσος ἐτίμησε ὅπως ἔπρεπε τὸ φαγητὸν ἐκεῖνο κ' ἐγέμισεν ἐπανειλημμένως τὸ πιάτο του, ἐγκωμιάζων τὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἔξοχα, — σὰν τῆς καλλίτερης κόττας.

Εἶχαν ἀνάψῃ τὰ σιγαρέττα των καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐξαπλωθοῦν εἰς τὴν ἄμμον, ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς κολοσσοῦ φοίνικος, ὅταν ἤκουσαν ἕνα ἀλλόκοτον γαργαρισμόν, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους.

— Τί εἶνε πάλιν αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, κ' ἐσηκώθη ὀρθός. Μήπως ἔρχονται κι' ἄλλες χελῶνες νὰ θάψουν αὐγά;

— Πᾶμε νὰ δοῦμε, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, κ' ἐσηκώθη. Ἴσως εἶνε κανένα φεῖδι. . .

Ὁ Ἀλόνσος εἶχε προπορευθῆ. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τοὺς θάμνους, ἔρριψεν ἓν βλέμμα μόνον καὶ ἀμέσως ἐτραβήχθη ὀπίσω μὲ κίνημα ἀηδίας:

— Ὦ! τί φρικώδης φρῦνος! . . .

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅταν ἐπλησίασε καὶ αὐτός! — Ἀ! εἶνε πίπα! . . .

— Πίπα! Πού την βλέπετε, τὴν πίπα! Εἶνε φρῦνος, ἐξάδελφέ μου, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀσχημοτέρους μάλιστα.

— Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς περιεργοτέρους, Ἀλόνσε. Κύτταξέ τον καλά· εἶνε πραγματικῶς πίπα· ἔτσι τα ὠνόμασεν ἡ κυρία Σιβύλλα Δὲ Μεριάμ, ὅταν πρὸ δύο αἰώνων εἶδε διὰ πρώτην φορὰν αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα βατράχοειδῆ τοῦ Σουρινάμ.

Ὁ νεανίας, ὑπερνικῶν ὅσον ἠδύνατο τὴν ἀηδίαν, ἐπλησίασε πάλιν εἰς τοὺς θάμνους. Ἐκεῖ μέσα ἦτο κρυμμένος ἕνας τεράστιος φρῦνος μὲ σῶμα πλατυσμένον καὶ σχεδὸν τετράγωνον, μὲ ρύγχος ὀξύ, μὲ τὰ δάκτυλα τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καταλήγοντα εἰς τέσσαρας αἰχμὰς ἀντὶ πέντε, μὲ δέρμα μαῦρον, ὄχι ὅμως καὶ στιλπνόν.

— Κύτταξε τί ἔχει στὴν ράχιν του, Ἀλόνσε, — εἶπεν ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσῃ.

Ὁ νεανίσκος ἐκύτταξε καὶ εἶδε μὲ μεγάλην του ἔκπληξιν ὅτι ἡ ράχις τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου φρύνου ἦτο σκεπασμένη μὲ μικρὰ κελλάκια, εἰς ἕκαστον δὲ ἀπὸ αὐτὰ ἦτο κρυμμένος καὶ ἕνας φρυνίσκος.

— Ὦ! τί περίεργον! — ἀνέκραξε.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῶν πιπῶν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Οἱ ἄλλοι φρῦνοι ἀφίνουν τὰ αὐγά των εἰς τὸ νερό, σὰν κομβολογάκια· αὐτοὶ ὅμως ἐδῶ τὰ τοποθετοῦν εἰς τὴν ράχιν τῶν θηλυκῶν μέσα σ' αὐτὰ τὰ κελλάκια που βλέπετε, κ' ἐκεῖ μένουν τὰ νεογνά των ἕως ὅτου μεγαλώσουν καὶ γίνουν ἄξια νὰ τρέφωνται μόνα των. Εἶνε ἀξιοπερίεργον αὐτό, ὡς βλέπετε, ἀλλὰ ἀληθινόν.

— Τὸ βλέπω, γιατρέ μου.

— Ἔχουν ὅμως καὶ ἄλλο χαρακτηριστικὸν αὐτοὶ οἱ φρῦνοι, ὅτι δὲν ἔχουν γλῶσσαν.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν τους ἐμποδίζει νὰ εἶνε ἀσχημότατοι. . .

— Πολὺ σωστά. . . Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν τὴν πίπαν νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὰ πιπάκια της, καὶ ἂς πᾶμε νὰ πάρωμε λίγον ὕπνον, ἕως ὅτου πιάσῃ ἀέρας. Εἶνε μεσημέρι μόλις, κ' ἔχομεν καιρὸν διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Σιαποῦρε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΒΕΛΟΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΝ

Τὰς ἑπομένας ἡμέρας, θέλοντες οἱ ταξειδιῶται μας νὰ φθάσουν εἰς τοὺς μεγάλους καταρράκτας πρὶν ἢ περιοδικὴ πλημμύρα τοῦ ποταμοῦ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖόν της, ἔπλευσαν μὲ τὴν λέμβον των σχεδὸν ἄνευ διακοπῆς, χωρὶς νὰ σταματοῦν, παρὰ μόνον ὅπου ἐχρειάζετο διὰ νὰ σκοτώσουν τίποτε κυνήγι καὶ νὰ φάγουν νωπὸν κρέας.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, χωρὶς νὰ τους συμβῇ κανὲν ἐπεισόδιον ἄξιον λόγου, εὑρίσκοντο μετὰ δεκαήμερον ταξείδιον εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Κασσανάρε, ὁ ὁποῖος εἶνε παραπόταμος τόσον μεγάλος, ὥστε ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τον ἀναπλέῃ ἕνα μῆνα ὁλόκληρον χωρὶς νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πηγάς του, ἀρδεύει δὲ μίαν χώραν ἐκ τῶν εὐφορωτέρων τῆς Κολομβίας.

Ἦτο ἔρημος ἡ συμβολή, καὶ φύλλο δὲν ἐκινοῦσε. Δι' αὐτὸ ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἀπεφάσισε νὰ σταματήσουν ἐκεῖ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν, διὰ ν' ἀναπαυθοῦν ὀλίγον. Ἄλλως τε ἔπρεπε καὶ νὰ κυνηγήσουν, διότι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς δὲν ἤθελε νὰ πειράξῃ τὰς προμηθείας καὶ τὸ παστὸν κρέας, διὰ νὰ μὴν εὑρεθοῦν ἀνεφοδίαστοι τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης πλημμύρας, ὁπότε αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ ἐρημόνονται ἀπὸ θηράματα.

Ἐξέλεξαν, διὰ νὰ κατασκηνώσουν, τὴν ἄκραν μιᾶς μικρᾶς χερσονήσου, ἡ ὁποία ἐχώριζε τοὺς δύο ποταμούς καὶ ἐσκιάζετο μὲ συστάδας κηροπηγίων. Εἶνε δὲ αὐτὰ δένδρα περιεργότατα· ἔχουν κανονικώτατα ταξιθετημένους τοὺς κλάδους των καὶ φύλλα ἀργυρόχρωμα, παράγουν δὲ καρποὺς μεγάλους σὰν τοὺς καρποὺς τῶν ἀρτοδένδρων, ἀλλὰ μὲ σχῆμα κυλινδρικώτερον.

Ἀφοῦ ἔρριψαν τὴν ἄγκυραν καὶ ἔδεσαν καλὰ τὴν λέμβον παρὰ τὴν ἀκτὴν διὰ νὰ μὴν τὴν παρασύρουν τὰ ρεύματα, ἐπῆραν οἱ ταξειδιῶται μας τὰς αἰώρας των καὶ τας ἐτέντωσαν μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν δένδρων. Ἐκεῖ ἐσκόπευαν νὰ κοιμηθοῦν, διὰ νὰ μείνουν προφυλαγμένοι ἀπὸ τοὺς ὄφεις, οἱ ὁποῖοι εἶνε πολυπληθέστατοι εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δύσιν, ἀνέβαλαν διὰ τὴν ἐπαύριον τὸ κυνήγι τοῦ δάσους, καὶ ἠρκέσθησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ δειπνήσουν μὲ ψητοὺς παπαγάλλους. Ἦταν ἕτοιμοι νὰ σβύσουν τὴν φωτιάν των διὰ νὰ μὴν ἑλκύσουν τὴν προσοχὴν καμμιᾶς φυλῆς Ἰνδῶν, τοὺς ὁποίους ἔπρεπε μᾶλλον ν' ἀποφεύγουν παρὰ νὰ ζητοῦν νὰ πλησιάσουν, ὅταν τὴν ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῦ Γιαρουρῆ ἐπλῆξεν ἕνας ἐλαφρὸς κρότος ἀπὸ τὰ χονδρὰ καλάμια, τὰ ὁποῖα ἦσαν φυτευμένα εἰς τὰς ὄχθας ἑνὸς ἕλους ἐκεῖ κοντά.

— Ἐκεῖ! εἶπε, καὶ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του.

— Ἄνθρωπος ἢ ζῷον; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Ζῷον, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός, πάντοτε βραχύλογος.

— Ἑτοιμάσου, Ἀλόνσε! εἶπεν ὁ καλλιεργητής.

— Ἅμα πρόκειται νὰ προμηθευθοῦμε μπιφτέκια, εἶμαι πάντα ἕτοιμος, — ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Φθάνει μόνον νὰ μὴν εἶνε μπιφτέκια ἀπὸ ἰαγουάρον, — εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σοῦ τα χαρίζω, διότι ἐκτὸς που κινδυνεύει κανεὶς διὰ νὰ τ' ἀποχτήσῃ, βρωμοῦν ἐλεεινά.

— Πολλὰ ζῷα! — διέκοψεν ὁ Γιαρουρῆς, ὁ ὁποῖος ἐπρόσεχε πάντοτε ν' ἀκούῃ τοὺς μακρυνοὺς κρότους.

— Πᾶμε λοιπόν, Γιαρουρῆ! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

Ὁ Ἰνδὸς ὡπλίσθη μὲ τὸν καλαμοσωλῆνά του καὶ μὲ τρία βέλη, καὶ ἠκολούθησε τὸν νεαρὸν κυνηγόν.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη].

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἕνας κύριος, ἂν καὶ δὲν εἶνε ἐξ ἐπαγγέλματος σκυλοδαμαστής, ἔμαθε τὸ σκυλάκι του νὰ διαβάζῃ, μ' ἕνα τρόπον ἁπλούστατον, τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε δύσκολον νὰ δοκιμάσετε.

Ἔπῆρε πρῶτα δύο χαρτονάκια, καὶ ἔγραψε εἰς τὸ ἕνα μὲ μεγάλα τυπογραφικὰ κεφαλαῖα τὴν λέξιν «φαγί»· τὸ ἄλλο, τὸ ἄφισε ἄσπρο. Τὸ χαρτόνι μὲ τὴν λέξιν «φαγί», τὸ ἔβαλε ἐπάνω σ' ἕνα δοχεῖον ποὺ εἶχε γάλα καὶ ψωμί· ἐπάνω εἰς ἕνα ἄλλο ἄδειο δοχεῖον ἔβαλε τὸ ἄγραφο χαρτόνι. Δέκα ἡμέρας εἰς τὴν σειρὰν ἐπήγαινε τὸ σκυλάκι νὰ φάγῃ τὸ γάλα μὲ τὸ ψωμί, κ' εὕρισκε τὸ ἕνα δοχεῖον ἄδειο μὲ τὸ ἄγραφο χαρτόνι, καὶ τὸ ἄλλο γεμάτο, μὲ τὸ τυπωμένο χαρτόνι ἐπάνω του. Σιγὰ σιγὰ συνείθισε κ' ἐπήγαινε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δοχεῖον, ὅπου ἦτο τὸ τυπωμένο χαρτόνι, χωρὶς νὰ πλησιάζῃ καθόλου στὸ ἄλλο.

Τότε ὁ κύριός του ἔβαλε κατὰ γῆς τὰ δύο χαρτόνια καὶ ἐφώναξε τοῦ σκύλου νὰ του φέρῃ τὸ ἕνα. Ἔτρεξε ὁ σκύλος· καὶ τὸ ἔφερε. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπανελήφθη πολλάκις· ἅμα ὁ σκύλος ἔφερνε τὸ ἄγραφον, ὁ κύριός του ἔκαμνε τὸν θυμωμένον καὶ το ἐπετοῦσε· ἅμα ἔφερνε τὸ τυπωμένον, τοῦ ἔδιδε ψωμὶ καὶ γάλα. Ἐπὶ τέλους συνείθισεν ὁ σκύλος, καὶ ἅμα ὁ κύριός του ἐφώναζε: «Τὸ φαγί!», ἔτρεχε κ' ἔφερνε τὸ τυπωμένο χαρτόνι.

Ἔπειτα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἄλλα χαρτόνια μὲ τὰς λέξεις: «νερό», «κόκαλο», «ψωμί», «ζάχαρι», «ἔξω». Ὁ σκύλος ἔμαθε μὲ τὸν καιρὸν νὰ διακρίνῃ κάθε λέξιν ἀπὸ αὐτὰς μὲ τὴν σημασίαν της. Ὁ κύριός του τὰς ἀνεκάτευε μὲ ἄλλα τυπωμένα χαρτόνια, καὶ ὁ σκύλος τὰς ἐξεχώριζε, ἀναλόγως τῆς λέξεως ποὺ του ἔλεγαν νὰ εὕρῃ.

Λόγου χάριν του ἔλεγαν:

— Θέλεις νὰ πᾷς ἔξω;

Καὶ ὁ σκύλος ἔψαχνε στὰ χαρτόνια καὶ εὕρισκε τὴν λέξιν «ἔξω».

— Θέλεις ψωμί;

Καὶ ὁ σκύλος ἐξεχώριζεν ἀπὸ τὰ χαρτόνια τὴν λέξιν «ψωμί».

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅποιος τον ἔβλεπεν, ἠμποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο σκύλος . . . ἐγγράμματος.

⊗

Ὁ Λίβιγκστων, ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, ὅταν ἦτο μικρὸ παιδί, ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ψάρευμα. Μίαν φορὰν, ἐνῷ ἐψάρευε μαζὶ μὲ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Κάρολον εἰς τὸν ποταμόν, ἔπιασαν ἕνα μεγάλον σολωμόν. Τὸ ψάρι ἦτο τόσον μεγάλο, ὥστε δὲν ἐχωροῦσε μέσα στὸ καλαθάκι των. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λίβιγκστων ἐντρέπετο νὰ το κρατῇ στὸ χέρι, ἔπεισε τὸν ἀδελφόν του νὰ το κρύψῃ μέσα στὸ πανταλόνι του. Φυσικά, τὸ ἕνα σκέλος τοῦ πανταλονιοῦ ἐφούσκωνε παραπολύ· καί, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ γειτονικὸν χωρίον, ἕνας χωριάτης τους εἶδε, καὶ εἶπε μὲ πραγματικὴν λύπην:

— Ἄχ! τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί! Τόσο μικρό, καὶ νἄχῃ τόσο πρησμένο πόδι!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Κόκκινον Κρίνον* πρὸς τὸν διδάσκαλον:

— Κυρίε, τιμωρεῖται ποτὲ κανεὶς διὰ πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔκαμε;

— Ὄχι, ποτέ.

— Ἔ, τότε εἰμαι ἥσυχος ποὺ δὲν ἐμελέτησα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σεβαστευμένου Ναΐου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οἱ νέοι φίλοι μου, ὅσοι ἤρχισαν τώρα νἀνταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικά, εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ αὐτὴν τὴν ἀσχολίαν. Ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου* [ΕΕ] μοῦ γράφει σήμερον ὁλόκληρον ἐπιστολήν, διὰ νὰ μοῦ παραστήσῃ τὴν χαρὰν του καὶ τὴν ἔκπληξίν του, ὅταν ἔλαβε διαμιᾶς τρία τετράδια. Καὶ τί ὡραῖα ποῦ τὰ λέγει! Τὸν ἐνθουσιάζει προπάντων ἡ ἰδέα ὅτι «μ' αὐτὰ τὰ τετράδια εἶνε δυνατὸν νὰ συνενοούμεθα μὲ τἀδελφία μας τὰ ἐν Ἑλλάδι εὑρισκόμενα, [σημειώσατε ὅτι ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου* διαμένει ἐν Τουρκίᾳ,] ἢ καὶ εἰς τὰς πέντε Ἠπείρους ὅπου εἶνε ἐξηπλωμένη ἡ μεγάλη οἰκογένεια τῆς Διαπλάσεως, καὶ νἀποκτῶμεν εἰλικρινεῖς καὶ πολυτίμους φίλους, τῶν ὁποίων, ἐὰν δὲν γνωρίζωμεν τὴν μορφήν, γνωρίζομεν κάτι πολὺ ὑψηλότερον· δηλαδὴ τὴν ψυχήν, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἰδέας.» Δὲν ἔχει δίκαιον;

Ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα, ἡ *Ζαπτίς*, [ΕΕΕ] προτιμᾷ τὰ ἱστορικά, ὅπως ὁ «Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος», ὁ «Ἔγγονος Αὐτοκράτορος», ὁ «Πράος», ἡ «Μαρουσία» κ.τ.λ. Ἀλήθεια, εἰς τὴν ἐπιστολήν του ὁ κ. Φαίδων δὲν ὡμίλησε καὶ περὶ τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ὑπάγονται εἰς τὰ περιπετειώδη, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἥρωάς των εἶνε πρόσωπα πραγματικά.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, *Χιονισμένη Κούκλα* [Ε]. Χαρτί, γράψιμον, αἰσθήματα, ὅλα! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις.

Πλανωμένη Σκιά, ἡ ἀσχολία σου εἶνε εὐγενὴς καὶ ὡραία. Ἀλλὰ σύγγραμμα ἀνθοκομίας δὲν γνωρίζω ἄλλο ἀπὸ τὰ «Ἄνθη» τοῦ Χελδράτχ, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Τὸ βιβλίον αὐτὸ πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς πόλεώς σας λεπτὰ 40.

Φέτος ὅσοι ἀνενέωσαν ἢ ἐνεγράφησαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας, *Φουρνέλλο*, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμόν των ἢ νὰ λάβουν ψευδώνυμον δωρεάν. Τί θὰ γίνῃ τοῦ χρόνου, δὲν εἰξεύρω ἀκόμη. Ὁ τόμος περὶ οὗ ἐρωτᾷς τιμᾶται δρ. 1,10.

Διαγωνισμὸς πρὸς συνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, *Ἀμίμητε Γελωτοποιέ*, θὰ προκηρυχθῇ μετὰ ἕνα ἢ δύο μῆνας, διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας τοῦ 1905. Ὥστε ἐταιμάζου ἀπὸ τώρα· ἅμα σοῦ ἔρχεται καμμία Ἄσκησις, γράφε τὴν εἰς χωριστὸν τετράδιον καὶ φύλαγέ την. Ἔστω ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ ποστελέσῃς μίαν Συλλογήν, καὶ ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις, θὰ μοῦ τὴν στείλῃς.

Χαρές! Ἡ ἀγαπητή μου φίλη *Εὐαγγελία Λαμπρυνάκη* αὔριον ὑπανδρεύεται μὲ τὸν κ. *Σίμωνα Κ. Κουτσούρην*. Εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλῃ προσκλητήριον, ἀλλ' ἐπειδὴ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ παρευρεθῶ, παρευρίσκομαι μόνον νοερῶς καὶ τὴν ραίνω μὲ τὰ ἄνθη τῶν ἐγκαρδίων μητρικῶν εὐχῶν μου.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Ἱππότα τοῦ Βυζαντίου* [Ε]. Εἰς τὸν φίλον σου ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σοῦ λέγει ὅτι μετὰ ἓν ἔτος κπλ. εἶπε ὅτι ἔχω φίλους οἱ ὁποῖοι ἀλληλογραφοῦν μαζί μου ἐπὶ μίαν δεκαετίαν, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός των δὲν κατέπεσεν οὔτε ρίαν στιγμήν.

« Ναί, φιλτάτη. — μοῦ γράφει ἡ *Κυρία Σκαρφαλόστρα* [ΕΕ], — γνωρίζω ὅτι τὸ μαγιόνερο εἶνε κάλλιστον ἰατρικὸν διὰ τὰς χιονίστρας· ἀλλὰ γνωρίζω καὶ ἓν ἄλλο, ἐπίσης καλόν, καὶ σε παρακαλῶ νὰ το συσταίνῃς. Ἰδοὺ ἡ συνταγή: Τυλίξετε τὰς χιονίστρας σας μὲ *φρέσκα* φύλλα ἀμπέλου, ἀλλάζετε τὸν ἐπίδεσμον κάθε δύο ὥρας, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας θὰ εἶσθε καλά.» — Κατεργαρούλα!

Μὰ εἶνε εὐκολώτατον, *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* [Ε], νὰ γνωρίσῃς τὸν κ. Παπαδόπουλον, χωρὶς νἀναγκασθῶ εἰς τὰ καλὰ-καθούμενα νὰ δημοσιεύσω τὴν εἰκόνα του: Νὰ ἔλθῃς μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖον μου.

Δὲν εἶνε σωστὸν αὐτό, *Θαλάσσιε Ἀφρὲ* [Ε]. Ὁ κανονισμὸς λέγει ὅτι μόνον τ' ἀδέλφια, ὄχι ὅμως καὶ τὰ ἐξαδέλφια. Ἀλλοίμονον ἂν ἐπετρέπετο εἰς ὅλους τους συγγενεῖς κάθε συνδρομητοῦ νὰ λαμβάνουν μέρος. Ἔστω καὶ πληρώνοντες 1 δραχμήν. Τότε θὰ ἐγίνετο ἀνάγκη νὰ προσλάβω καὶ ἄλλους ἀκόμη πολλοὺς συνεργάτας, ἐνῷ αἱ εἰσπράξεις δὲν το ἐπιτρέπουν! — Ἡ στατιστική σου περιεργοτάτη.

Ὀραιοτάτας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ζοφερὸς Μεσαίων* [ΕΕ] — *Φίλημα τοῦ Κύματος* [5Ε] [ἔχει καλῶς· λοιπὸν θὰ ἔλθῃς νὰ σπουδάσῃς. . . φαρμακοποιὸς νέος θηλυκοῦ!] — *Ἀνθοῦσα Νάσης* [ΕΕ] — *Φαίνων* [ΕΕΕ] [τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα·] — *Ἀποικος Κερκυραῖος* [ΕΕ], — *Ἡρωΐς τῆς Μακεδονίας* [ΕΕ], — *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕΕ], *Φίλημα Σκιᾶς* [4Ε], — καὶ *Γοργόφερση Ἐλπὶς* [ΕΕΕ], πεζὴ καὶ ἔμμετρος πάντοτε, ἀλλ' ἐξίσου ποιητικὴ καὶ εἰς τὰ δύο. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ γράφουν καὶ διὰ τὰ καλὰ ἔργα που κάμνουν, ὁλονὲν ξεσπαθώνοντες!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἥρωα τοῦ Μαραθῶνος* (Μ. Ο. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα ἀπὸ τὰ τριάντα ποῦ προτείνεις· εὔχομαι νὰ γίνῃ καλὰ ἡ μητέρα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ* (Ε. Ι. Α.) *Λατομεῖον τῆς Χίου* (Χ.Φ. Δ. τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλεύθερον·) *Βολιώτην Κιθαριστὴν* (Ι. Δ. Κ. βλέπεις ὅτι το μετέβαλα ὀλίγον, διὰ νὰ εἶνε εὐχρηστότερον·) *Ὀρμίνων* (Α. Τ. Α.) *Ἀγροτικὸν Ἀνθύλλιον* (Β. Τ. Ο. [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἰς τὴν δραχμὴν σου πρέπει νὰ προσθέσῃς γραμματόσημον 1 μιαστι·) *Γόρδιον* (Ι. Ο. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Ρομαντικὴν Ἄκην* (Α. Α. Π. σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (Κ. Α. Π, αὐτὸ ἐξέλεξα· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Εὐθύδικον* (Π. Δ. Κ. ἰδοὺ αὐτὸ που προτιμᾷς·) *Χίμαιραν* (Π. Ν. Ο.) *Ἀσέρα τῆς Γοργυνίας* (Α. Μ. ἡ συνδρομή σου ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Φ. καὶ ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔγραφες πρῶτον-πρῶτον·) *Χρυσόπτερον Ἄγγελον* (Γ. Α. ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σοῦ προτείνω ψευδώνυμον· σὺ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃς, ὅπως το κάμνει τώρα, — καὶ ἰδοὺ αὐτό!) καὶ *Κέρας τῆς Ἀμαλθείας* (Ε. Σ. Σ. αὐτὸ δὲν προτιμᾷς;)

Ὁ φίλος μου Γ. Δ. Γ. θὰ εἶδε βεβαίως ὅτι τοῦ ἐξέλεξα τὸ ψευδώνυμον *Καθαρὸς Ἀήρ*. Ὅσον διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεώς του, νομίζω ὅτι εἶνε περιττή. Ὁ θεῖος του λαμβάνει πολλὰ φύλλα «Διαπλάσεως» καὶ ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ τα διανέμῃ· ἑπομένως θὰ τῷ δίδῃ καὶ τὸ ἰδικόν του. Ἂν ὅμως ἐπιμένῃ, ἂς μου στείλῃ 50 λεπτὰ νὰ τοῦ ἀλλάξω τὴν ταινίαν. [Ε] διὰ τὴν δευτέραν ἐπιστολήν.

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Κύρη τῆς Ἐξοχῆς* (Μ. Ι. Κ.) καὶ *Ἀστὴρ τῆς Θούσου*

(I. M. [4ε] διὰ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως· μὴν ἀργήσης νὰ μοῦ γράψης.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Λατάνιαν, Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας, Ρέαν Σιλβίαν* καὶ *Πρίγκιπα Τζάλμαν* — ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν, Υἱὸν τῆς Μυτιλήνης* καὶ *Ἀγριοβιολέτταν* — ἡ *Μιμόζα* μὲ τὸ *Μή με λησμόνει* καὶ *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας* — ὁ *Ἑλληνόπαις* μὲ τὴν *Ζαππίδα, Παλλάδα* καὶ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* — ἡ *Ἀγροτικὴ Χάρις* μὲ τὸν *Ἀκάνθινον Στέφανον, Μαραμένον Ρόδον, Αὖραν τῆς Κερκύρας, Διονυσιάδα Πηγὴν* καὶ *Πρίγκιπα Τζάλμαν* — ἡ *Πνοὴ τῶν Ἀγγέλων* μὲ τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν, Βεατρίκην, Ἀκακίαν,* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* — ὁ *Σταυρὸς τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Μυκηνῶν, Ἀττικὸν Ἥλιον, Νεολαίαν τῆς Χαλκίδος, Ὠχρὰν Ἀκτῖνα, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* καὶ *Μαυροτσούκαλο* — ὁ *Θετταλομάγγης* μὲ τὸν *Χρυσοῦν Ἀστέρα, Βασίλισσαν τῶν Μυκηνῶν, Παπαρούναν τῶν Ἀγρῶν* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* — ὁ *Μέγας Κωνσταντῖνος* μὲ τὸν *Ἐξόριστον Ἕλληνα, Κόκκινον Κρίνον Μικρὰν Βολιωτοπούλαν, Φρᾶ-Διάβολον* καὶ *Κῦμα τῆς Μεσογείου* — ὁ *Ἀρτανιὰν* μὲ τὸν *Φωστῆρα τῆς Αὐγῆς, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, Κυματίζουσαν Σημαίαν, Πιθηκάνθρωπον* καὶ *Χρυσῆν Πεταλούδαν* — ἡ *Πιστὴ Φιλία* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν* — ἡ *Ἀνάμνησις τῆς Καρύστου* μὲ τὸν *Δοῦκα τῆς Καρύστου, Κυματίζουσαν Σημαίαν* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν* — *Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία* μὲ τὴν *Αὖραν τῆς Ραψάνης* — ὁ *Σθενελαΐδας* μὲ τὸν *Ρεμβασμόν, Ἀδελφὴν Ψυχήν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Φωστῆρα τῆς Αὐγῆς* — ὁ *Ἀστὴρ τῆς Θάσου* μὲ τὸ *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον, Ροδίζουσαν Αὐγὴν* καὶ *Πύργον τῆς Πέτρας* — τὸ *Ἆσμα τοῦ Ὀρφέως* μὲ τὸ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Πολικὸν Ἀστέρα* — ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* μὲ τὴν *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν, Ροδοδάκτυλον Ἠώ, Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα, Μαραμένον Ρόδον* καὶ *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν* — τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος* μὲ τὸν *Χλωμὸν Τραγουδιστήν, Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο, Πλανωμένην Σκιάν, Ὄνειρο στὸ Κῦμα* καὶ *Ἆσμα Νηρηΐδος.*

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, — ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μή με Λησμόνει* (εἶμπορεῖς νὰ κρατήσης τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀλλὰ συμφώνως μὲ τὸν Κανονισμόν, πρέπει νὰ πληρώσης μίαν δραχμήν·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (ἔστειλα·) *Ἆσμα τοῦ Ὀρφέως* (γίνεται καὶ μάλιστα... ἔγινε κ' ἐδημοσιεύθη πρὸ πολλοῦ· ὥστε προσπάθησε νὰ ἐφεύρης τίποτε ἄλλο·) *Φωκίωνα Κ. Γ.* (Τιμοκατάλογον τόμων ἔστειλα·) *Ξενιτευμένον Ναύτην* (τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ὡραιότατα·) *Καλυψὼ Μιχαηλίδου* (ἔστειλα·) *Ταχύποδα Ἀχιλλέα* (ἔστειλα·) *Ψαροπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ δελταρίου μὲ τὴν φωτογραφίαν σου· μόνη σου τὴν ἔκαμες ;) *Ἐλπιδοφόρον* (εἶδες ὅτι ἐνεκρίθη·) *Ἀρτανιὰν* ([εε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς ὑποσχέσεις καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ διαψευσθοῦν·) *Αὖραν τῆς Ἐλευθερίας* ([εε] ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ τῆς φίλης σου κ' εὐχαριστῶ πολύ· ἡ ἐπιστολή σου περὶ τοῦ Πόρτ-Ἀρθοὺρ ἀνταξία... τοῦ ψευδωνύμου σου·) *Πιστὴν Φιλίαν* (μὴν ὑπογράφης μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμον· βάζε πάντα καὶ τὸ ὄνομά σου·) *Ἀσπασίαν Λ. Τσιτσεκλῆ* (τὰ φυλλάδια στέλλονται τακτικώτατα· ἂν χάνωνται κάποτε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, τί πταίω ἐγώ ; σοῦ τὰ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου* (ἔστειλα· διὰ τὴν ἐρώτησίν σου σὲ παραπέμπω εἰς ὅσα ἀπαντῶ ἀνωτέρω πρὸς τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*· ὄχι, κανένας Διαγωνισμὸς δὲν ἀποκλείει ἄλλον·) *Θαλάσσιον Ἀέρα* (πολὺ ὡραῖον τὸ ἀνέκδοτόν σου·) *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· ἔ, ἀφοῦ το κάμνη «χάριν γούστου» τί νὰ του πῆς!) *Ἀστιδέα* ([ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν μὲ τὸ χαριτωμένον ἀνέκδοτον·) *Προμηθέα Δεσμώτην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ χαίρω διότι θεωρεῖς τὸ φύλλον μου «ὡς μίαν παρηγορίαν»·) *Τυδέα, Τύλλον Ὀστίλλιον* ([εε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εὖγε, πολὺ κομψὴ ἡ νέα σφραγὶς τοῦ Συλλόγου σας·) *Ἱππότην τοῦ Κόρακος* (σ' εὐχαριστῶ· ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ὅτι ἦτο ἰδικόν σου τὸ ξεσπάθωμα· ἔπρεπε νὰ μοῦ γράψης συγχρόνως·) *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Σθενελαΐδαν* (βλέπω ὅτι τὸ ξεσπάθωμα προοδεύει ! εἰπὲ εἰς τὸν φίλον μας Δ. Κ. νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὸν Ὁδηγὸν καὶ νὰ μοῦ γράφη ὁ ἴδιος·) *Ἰωάννην Κ. Μαριδάκην* (ὁ φίλος μου Μ. θὰ σοῦ ἐξηγήση τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητος· τώρα ἐμπρός, νὰ πάρης καὶ ψευδώνυμον·) *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος* (ἔστειλα·) *Ἰδαῖον Δάκτυλον* (πολὺ εὔμορφον τὸ Π. Πνεῦμα, καὶ αἱ λυσεις ἐλήφθησαν·) *Ναύαρχον Τόγκο* (ἔστειλα·) *Ἀναστασίαν Θ. Γ.* (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ πρῶτα ἑπτά·) *Δάσος Φοινίκων, Αὖραν τῆς Νυκτός,* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Φεβρουαρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

128 Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις,
Διαίρεσις τοῦ χρόνου τἄλλο,
Ἄρθρον ἁπλοῦν τὸ τρίτον μου.
Μ' αὐτά, χωρὶς κόπο μεγάλο,
Ἀρκεῖ μονάχα νά τα βάλης στὴ γραμμή,
Κ' εὐθὺς βασιλοποὺλ' ἀρχαία θὰ φανῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας Σκαρφαλώτισσας

129. Συλλαβόγριφος.

Μιὰ πρόθεσις, ὦ λῦταί μου,
Μιὰ νότα καὶ μιὰ νῆσος,
Ἀποτελοῦν φιλόσοφον
Ποῦ τον γνωρίζετε ἴσως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ψυχῆς

130. Ἀναγραμματισμός

Μιὰ μονάδα ἐὰν λάβης
Καὶ την ἀναγραμματίσης,
Ζῷον νεκρὸν θὰ κάμης
Καὶ πολὺ θὰ ἀπορήσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ι. Ἀναγνώστου

131. Τετράγωνον μετ' ἀστέρος.

```
★          ★          ★
   +   +   +   +   +
   +   ★   ★   ★   +
★  +   ★   A   ★   + ★
   ★   ★   ★   ★   +
   +   +   +   +   +
★          ★          ★
```

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀποτελεσθῇ ἀστήρ, εἰς τὴν κάθετον τοῦ ὁποίου θἀναγινώσκεται ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν ὁριζόντιον ἀρχαία πόλις, καὶ εἰς τὰς διαγωνίους ζῷον τρωκτικὸν καὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος. Εἰς δὲ τὸ τετράγωνον, τὸ ὁποῖον σημειοῦται διὰ σταυρῶν, ἄνω θἀναγινώσκεται σιδηρουργικὸν ἐργαλεῖον, κάτω ἀρχαία θεά, δεξιᾷ πόλις τῆς Τουρκίας καὶ ἀριστερᾷ δένδρον ὀπωροφόρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάσους Φοινίκων

132. Κρυπτογραφικόν.

1 2 1 2 3 1 4 = Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
2 3 2 1 = Ὄνομα γυναικεῖον.
3 2 1 = Σύνδεσμος.
4 3 2 1 = Ὅρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νυκτοφύλακος.

133-135. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ποταμῶν.

1.— Ὡς θεὸς τοῦ ὕδατος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Νηρεὺς ἐπιστεύετο.
2.— Συνήθως ἡ λέμβος κινεῖται διὰ κωπῶν.
3.—Τοῖς παισὶ βλάβην φέρει ἡ πολλὴ ἀγρυπνία.

Ἐστάλη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ

136—140. Μαγικὸν Ζῷον

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ζῴου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις :
Ἀκόντιον, καρδία, κτῆσις, κακία, Ἀρσινόη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Σημαίας.

141. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαίαν ποιήτριαν :

1, Μέτρον χωρητικότητος. 2, Ὄφις. 3. Σάτυρος. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἀρχαία βασιλόπαις. 6, Ῥήτωρ. 7, Μοῦσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τύλλου Ὀστιλλίου

142. Ἐλλιποσύμφωνον.

ια-ειω-εα-ου-οιει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

143. Γρῖφος.

τὸ τὸ τὸ τὸ A : UΓ τὸ τὸ K S τί τ τ τ τ τ τ τ τ τ A ! τὸ τὸ τὸ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κατσούλα

144. Μαγικὴ Εἰκών.

— Φύγετε ! Σωθῆτε !
— Τί τρέχει ;
— Ξαπολύθηκε ἕνας ταῦρος.
— Ποῦ εἶνε ;

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Πληροφορῶ τὸν *Φρᾶ-Διάβολον* ὅτι ἀπέστειλα τὸ αἰτηθέν· δὲν γνωρίζω ὅμως τὴν ἀκριβῆ του διεύθυνσιν. *Φίλημα Σκιᾶς.* (Ε—25)

ΟΙ ΔΥΟ τόμοι τῶν «Διηγημάτων» Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος) τιμῶνται φρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5,50. Ὁ δεύτερος τόμος μόνον τιμᾶται φρ. 3. (Ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποίου ὀλίγιστα ἀντίτυπα ὑπάρχουν, δὲν πωλεῖται χωριστά.)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905